

Второто пришествие на Архангел Михаил

ПУБЛИКУВА СЕ ЗА ПЪРВИ ПЪТ

Тук, на Рила, идвам, защото Бог е идвал - Неговите стъпки са стъпвали тук, по тези свети места.

Вие мислите, че след свършване на войната ще дойде Царството Божие на Земята. Никакво Царство Божие - иде огън на Земята. Идват големи страдания на Земята - голям огън иде.

Сега на Земята идват светиите. Техният вожд е Христос. Светиите идват с оръжие в ръка. Едно време те бяха слаби, а сега са въоръжени и силни. И когато ги види, човекът на злото ще избяга. Земята ще бъде очистена от лошите хора - лошите хора ще напуснат Земята, за да се изправят.

Сега първият помощник на Христос е Архангел Михаил. Той е активен. Ангелите се сменят на дежурство, което трае няколко века. Във времето на пророк Даниил дежурен бил Архангел Михаил. Сега е второто му пришествие, сега е краят на века. Всичко, което е писано в 24-та глава от Евангелието от Матей и в 12-а глава от Пророк Даниил, се отнася за сегашните времена. Ако не се съкратят тези дни на страдания, нито една плът не би се избавила, но заради избраните тези дни ще се съкратят.

Ще дойдат граждански войни - те ще бъдат ужасни, ние не ги желаем. Ще се яви голяма омраза между двете класи - крайните елементи. Ще станат

големи кръвопролития. В много държави ще има граждански войни, но който народ е по-близо до Бога, лесно ще мине. Тогава Силите небесни, самата Природа ще се възмути. Ще дойдат големи земетресения.

Където е суша, ще стане вода, а където е било вода, ще стане суша. Който се спасят след тези страдания, ще влязат в Царството Божие, където е безкрайна красота.

Бъдете будни вие, защото нито косъм от главата на праведния няма да падне. Будни бъдете, защото който издържи на всички страдания, ще влезе в Царството Божие. А в сегашните най-големи страхи и страдания човек трябва да има вътрешен Мир, вътрешна Вяра и вътрешна Любов - да не се

обезкуражава, а да работи.

В 12-а глава на Пророк Даниил се говори за второто идване на Архангел Михаил. И при неговото идване ще дойдат най-големите страдания, каквито човечеството не помни. Понеже Архангел Михаил има Слънчево влияние, то и културата, която ще дойде, ще бъде слънчева. Тогава човекът на Доброто ще бъде силен, а човекът на Злото ще бъде безсилен. След това разплащане много хора и общества ще поумнеят.

Сега борбите на Земята са страдания от войната, която се води в Невидимия свят между Бялата и Черната ложа. Бялата ложа ще победи - Доброто ще победи. Тъмните духове ще бъдат вързани и пратени в бездната. Сега се преживява най-важна-

та епоха на човечеството. Радвайте се, че живеете в това време и вземате участие в изграждането на новото.

Преди Архангел Михаил да вземе дежурството, владее е Архангел Гавраил. Архангел Михаил е като колективна Божествена вълна - с цяла голяма войска от ангели. Тази ангелска войска ще се раздели на четири групи, защото има четири вида хора, чиято кръв не е еднаква. Тогава ще се отворят вратите на Царството Божие и който е готов, той ще влезе в Новия живот - това е Възкресението. От Живота - към Любовта Божия и от Любовта Божия - към всичко. С Любов трябва да се помага и работи. Никой не може да се издигне и придобие съвършенството, докато не живее и обича. Докато Природата не оживее във вас, не можете да придобиете нищо. Тя се вслушва най-много, тя е, която обича съществата - това е Бог, не забравяйте това.

Аз съм дошъл тези дни на Рила за една важна работа, имам мисия. Тази важна работа, за която дойдох, вие не знаете и не мога да ви я кажа. Нека резултатът от нея ви говори. В този момент виждам, че в България има много светли души - посветени. Такива има и в другите държави. Те работят за доизграждането на Доброто на Земята.

12 октомври 1943 г.
Рила

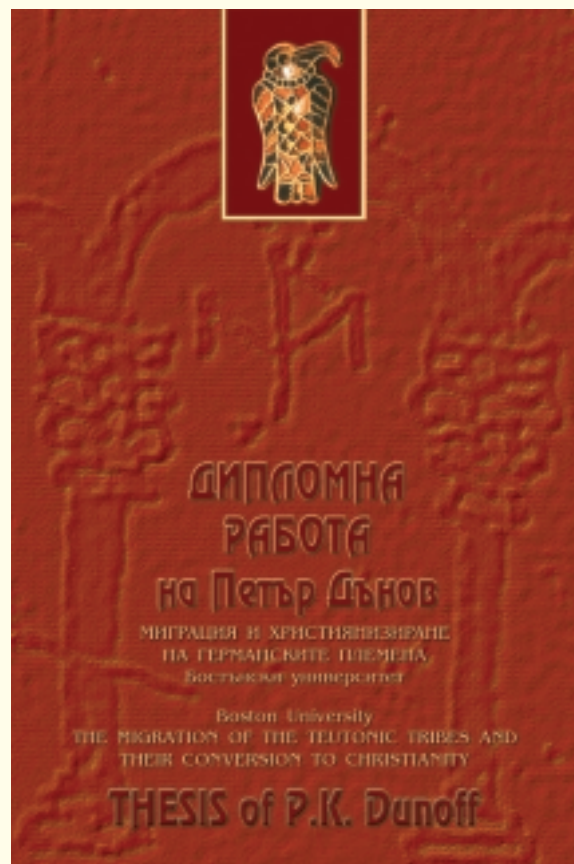
Последното слово

РАЗКАЗ НА ОЧЕВИДЦИ, ПРИСЪСТВАЛИ НА ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ НА НАШИЯ ЛЮБИМ УЧИТЕЛ

На 20 декември 1944 година тръгнахме една група от Стара Загора, следните братя: Влайчо Жечев от с. Коньово, Симеон Илиев, и той от същото село, Тодор Чернев от с. Кортен, Сливенски окръг, Георги Кайраков и Райчо Кайраков от Стара Загора. Пътувахме с влака и пристигнахме със закъснение точно в 12 часа по обед на „Изгрева“ в София. Току-що хванахме дръжката на салонната врата, за да я отворим и влезем, и в същото време и Учителя хвана дръжката на същата врата и излезе от беседа. Поздрави ни и ние му целунахме ръка. Учителя много се зарадва и нареди да се съберем в малкия салон. Така мило ни поглеждаше и каза: „Решено беше да не държа втора беседа, но заради вас, гостите, в сряда ще държа беседа“. Ние престояхме няколко дни и слушахме последното Слово. Брат Влайчо ни каза: „Гледайте Учителя, защото Той не е вече между нас, Той си отива в Невидимия свят. Напуска Земята“. Ние се наскърбихме от думите, които каза за Учителя, защото желяхме да бъде още между нас на Земята. Три пъти Учителя ни събра, за да ни говори. Последните думи, когато ни изпращаше - жално, мило ни погледна и три пъти повтори: „Хайде братя, вземайте здрав материал, здрави гвоздеи и работете!“

Материалът е предоставен от Георги Петков и се публикува за първи път

Неиздаваната дипломна работа

Излезе от печат непубликуваната досега дипломна работа на Петър Дънов, завършил Теологичния факултет на Бостънски университет. Книгата е на български и английски и съдържа биографични бележки за автора, предговори от Хари Салман и от Росен Милев, научната работа и факсимиле от нея. През пролетта на 2007 г. студентският труд на младия Дънов беше изтеглен от Архива на библиотеката при Бостънския университет от Надя Киркова от Питсбъргския университет и по-късно разчетена и преведена от Надя Донева. С опита си на културолог и философ Хари Салман допринесе за разшифроването на текста и извърши редактирането му. В увода, написан от него, дипломната теза е разглеждана в контекста на развитието на методизма в България и цялостната картина на духовната атмосфера в Бостън, в която е живял младият Дънов.

продължава на стр. 3

В поредицата „Учениците...“

Борис Николов (1900-1991)

I ЧАСТ – СПОМЕНЪТ

Никога няма да забравя първата си среща с Борис Николов. Беше вечер, когато се изкачихме на онова мистично място в планината Рила, наречено от Учителя Салоните. В далечината се очертаваха величествените върхове на Рупите, подобни на спящ великан, а наоколо скалите приличаха на старинни скулптури на човещи, пазители на свещен храм. Видях каменно огнище със запален огън, чиито отблясъци озаряваха красивия, благороден профил на висок възрастен мъж, наметнат с пеле-

рина. Групата хора, насядали около него, с естествено почитание го наричаха „брат Борис“. В тишината, сякаш дошла от неznайните глѐбини на душите, прозвуча песен:

„Запали се огънят на огнището, / Затупка мое сърце - / Хлябът е готов. / Запали се Новият светилник,...“.

Песента заглъхна и тишината се изпълни с мистично присъствие. Брат Борис започна да разказва. Древни като планината оживяваха пред нас легендите за битки между богове и титани.

продължава на стр. 2

Борис Николов (1900-1991)

от стр. 1

Гласът му беше тих, дълбок, проникновен, като че древен мъдрец-разказвач откриваше пред нас чуден свят, вплътан в образи велика космична тайна. Прозвучаха песни на древен език. Брат Борис заговори за този свещен език, за музиката на Учителя, за Вечната красота. Още тогава, а и по-късно, при разговорите с него ми е правила впечатление способността му да насища думите с дух и да просветлява, да вдъхновява. Впечатлявали са ме неговите обширни познания, мъдростта му. По онова време, като студентка в София, му задавах много въпроси из областта на философията и литературата. Отговорите му бяха задълбочени и удивително ясни и кратки. Например веднъж разговаряхме за философията на Фридрих Ницше. Запитах го защо си личности, проявили дух и воля, завършват живота си със самоубийство. Тогава той отговори: „Има два

пътя в света и човек избира между тях – път на свръхчовеците и път на Синовите Божии. Животът на хората, избрали пътя на свръхчовеците, завършва със саморазрушение, а на хората, избрали пътя на Синовите Божии – с Възкресение“.

Домът, в който брат Борис живееше, изразяваше някои от неговите качества. Беше скромнен, без никаква показност и лукс, без специални удобства. Той имаше аскетична нагласа и не позволяваше излишък и комфорт да размекват волята му. В мебелировката обаче личеше строгост, изисканост и изискан вкус. В дома му имаше колекция от най-чудните камъни, които някога съм виждала – редки, с невероятни разнообразия от багри, светлосенки, форми. Да видиш красотата в материята така твърда и груба, беше необикновено откритие. Борис Николов имаше специално отношение към камъка – усещаше го, разбираше го, познаваше го и знаеше имената

на множеството му видове, знаеше и местата в планините, където могат да се открият редки и ценни камъни. През по-голямата част от живота си той е бил отличен майстор на мозайки – занаят, който е изучил добре от брат Бертоли, италиански майстор, работил по онова време в София. Въпреки че завършва в Софийския университет естествени науки към Физико-математическия факултет, Борис Николов никога не е работил по тази специалност. През целия си живот изучава тайните на Природата и Битието, но с методите на окултната наука. След защитата на дипломната си работа Борис е поканен от своя професор за асистент, но при условие, че се откаже от идеите си. Тогава Борис мълчаливо се разделя с научното поприще.

През младежките си години брат Борис проявява интерес към идеите на анархизма, но се издига над тях след срещата си с Учителя. В характе-

ра му имаше някаква категорична безкомпромисност, когато трябва да определи позицията си към прояви на суета, лукавство и глупост, независимо дали идват от установени социални порядки, високопоставени личности или от хората около него. Това предизвиква понякога критични реакции в околните, но той се отличаваше с изключителна устойчивост и независимост на характера. Тази безкомпромисност в идеите и принципите го превръща в един от стълбовете на Братството след заместването на Учителя.

Брат Борис не търсеше излишеството и лукса в човешкия свят, но ценеше щедростта и разкоша в Природата. Около къщата му имаше голяма градина. Всичко в нея бе подчинено не на практичността, а на красотата. Там бяха насадени и отгледани редки дървесни видове, някои – нежни и изящни, други – силни и стройни. Веднъж, в знак на приятелство, той ми откъсна

клонче от едно рядко срещано у нас библейско дърво – ливански кедър. В градината имаше и много цветя, но най-чудното там беше чистото и деликатното човешко присъствие, което по никакъв начин не пречеше на естествената природна душа да се проявява във всяко растение.

Освен към камъка, брат Борис имаше специално отношение и към една друга природна сила – огънят. Той владееше рядкото изкуство – да разпалва огън при всякакви условия, независимо дали е в гората, в планината, при вятър, дъжд или сняг. Към разпалването на огън той пристъпваше като към свят ритуал, изпълнен с дълбок смисъл. На екскурзии в планината брат Борис запалва и поддържа огъня за братята и сестрите в мъгла, вятър и дъжд. А по-късно, след като Учителя напуска физическия свят, Борис Николов, като ръководител на Братството, изпраща своите вдъхновяващи празнични послания до всички брат-

ски групи в страната, завършвайки с думите: „За всичко благодарете, непрестанно се молете, Духът не угасяйте!“ и „Словото на Живота пазим.“ Да разпалва духа както в себе си, така и в другите, дори при трудни условия – това той умееше. И да запази Словото успя, защото разбираше устойчивостта на камъка.

Камъкът и огънят – тези природни сили брат Борис съчетава и изявява по свой собствен, неповторим начин. Ако се вгледаме във фактите от неговия живот, ще открием навсякъде това чудно съчетание на саморазпалващ се дух и строга самодисциплина; на поетическа широта и непоколебимо дело, точно изработващо всеки детайл; но колкото по-дълбоко навлизаме във всичко, оставено от брат Борис – спомени, житейски факти, разкази, размишления, послания, писма, сентенции, толкова по-ясно се очертават с пределна чистота чертите на ученика – служител Божий.

(следва)

Преди години в едно писмо, в което сърдечно ме окуражаваше да се захвана с една трудна научна тема, и готов да ми помага, брат Борис ме питаше: „Не знаеш ли, че приказките и легендите са моята стихия и че те ми помогнаха да издържа 55 години в „камъка“ и да изляза невредим от него?“ Знаех за стихията. Но тогава още не знаех какво е издържал в живота си, и изобщо имах бледа представа за него. Сега знам, че да разказва за него адекватно и достойно може само човек, на когото приказките и легендите са също стихия. За съжаление, макар че ги обожавам, не съм така силна в тях. Затова нека по-скоро той да говори, а ние да послушаме...

„Едно време имаше хаджълък, нали? Посещаване на светите места. (То, и сега го има...) Но свещеното място не е само едно географско пространство. Не. Свещеното място – това е присъствието на Духа. Той може да се изяви в слово, в музика, в постъпка. Духът диша, където си ще. Неговото присъствие – това е най-важното нещо, най-ценното! Хаджълък – това е посещение на Духа, връзка с Духа, докосване до Него. Винаги е присъствал, сега присъства и вечно ще присъства! Прекрасен е животът, присъства ли Духът! А пък формите, в които ще се изяви – това са одеждите. Духът е важен!“

„Едно от най-великите изкуства през всички векове, в цялата вечност, е Словото. То е всемирно. Вечно. Свещено.“

Засмя се тихо, радостно и понеже го погледнах въпросително, обясни: „Аз се радвам на най-хубавото явление във Всемира – Словото Божие!“

„Словото – това е присъствието на Разумния свят. И понеже във всеки от нас има по едно зрънце от това Слово, по една искричка от Космичния живот, връзката между нас може винаги да се осъществи. Само трябва една вътрешна работа. Божието

присъствие вътре в нас е условие за връзка с Големия космичен живот, за общуване с жителите на Всемира. Това е истинската работа на ученика.“

Брат Борис владееше изкуството на Словото – разбираше и като космическо творчество и общуване, и като изкуство на речта. Можеше да разбереш това не само когато го слушах да говори, но и когато го слушах да мълчи. Да мълчиш заедно с него беше особено преживяване, най-силно сутрин в планината. Зад мълчанието на утрото, ранното утро преди изгрев, се чувстваша могъщото звучене на неизброимите гласове на Живота. Чувства се, долавя се, не знам с какви сетива... Това звучене е прекрасно, величествено и неударно, и в същото време – сдържано, нежно... Край брат Борис започнах да усещам все по-отчетливо красотата на мълчанието. Наистина, красиво нещо! То съдържа всички думи, но проникнати и потопени сякаш в смирение... То има всички думи в себе си, но скрити... В любимия ми 19. псалом е казано нещо много хубаво за мълчанието: „Небесата разказват за славата Божия“

И твърдата възвестява делото на ръцете Му.
Ден на ден казва Слово
И нощ на нощ изявява знание –

Без говорение, без думи,
Без да се чуе гласът им...
Тук има нещо много дълбоко, не знам какво е – то си мълчи...

Присъствието на Големия живот наистина се чувства най-силно в тишината, външна и вътрешна – когато малкият, личният живот, е притихнал. Каква необятност! Какво безмълвно величие! Понякога далечен и строг, понякога

близък и нежен, винаги могъщ и необятен. Големият живот!

Както правеше мозайки, брат Борис беше майстор и на едно друго съчетаване, или сплав, също красиво и здраво – съчетаването на Големия и малкия живот. Изключително рядко срещано майсторство. За мен това е сърцевината на най-великото изкуство – изкуството да се живее.

„Животът е изкуство. Искам да ти кажа, че най-трудното изкуство, което се изучава дълго време и с големи страдания, то е да разбере човек себе си. И – да се отрече от себе си. Да не желаеш нищо за себе си – това е чистота.“

Животът е необикновен! Пази свято това чувство! Не прави живота обикновен! Необикновеното е важно. Понякога човек съзнателно и смело навлиза в необикновения живот – то е красивото!

Край брат Борис разбрах, че животът наистина има „вкус“. Животът, живият. Вкусът му е нещо много тънко и фино, нещо сложно, именно необикновено, което се долавя с всички сетива и с душата в един и същи миг – и си казвах: „Ето го, да! Това е Животът!“... Всъщност това не е ве-

че миг, защото „няма вече време“. Истинският живот е извън времето.

„Животът е чудо! Не търси други чудеса! Животът е поезия. Животът е музика. Ако не го изявяваш така, ако не го разбираш така – не го познаваш.“

За да познаеш Живота, трябва да познаеш Духа. За да познаеш Духа – което е истинското познание – нужно е да изучаваш Неговите изявления; но нужно е при това да имаш вътрешната връзка, общуването. Духът е Творецът – значи можеш да Го познаеш чрез творчество.

„Поезия! Без поезия и красота Животът не може да се изяви. Който е поет, той мисли, той вижда, той общува с всичко – това е творчеството! И това е живот вечен... Този закон проповядват всяка тревичка, всяко цвете, всяко дръвче. Ти ядеш един плод – той е творчество на Духа. Благодарим! Това е красотата на Живота. Науката е суетна, да ме прощава. Поезията, изкуството – това е творческото познание.“

За първи път срещам човек, който при такъв могъщ интелект и огромна ерудиция да поставя по-високо другото познание – вътрешното,

интуитивното, всъщност – мистичното. В разговорите с него ми се случи за първи път да изпитам истинска радост от неспособността на ума в даден случай да даде отговор, да предложи знание. В това има нещо възбуждащо, освобождаващо. В гърдите си чувствах колко е необятно другото, останалото знание, което е извън периметъра на действие на ума.

„Ела сега да ти направя един превод, който никой няма да ти направи. Това е камък, нали? Камък, тежест. Това е присъствие на Духа, тази тежест. Духът ти казва нещо чрез нея, чрез тежестта. Чрез камъка ти говори едно, чрез тревичката друго, чрез дървото друго – но това е все Той! Да познаеш Тебе, Единнаго...! Много е хубав Всемирът! Каква красота, и какъв смисъл!...Ще изучаваш великото изкуство да виждаш! То ще ти разкрива Истината. Истината не можеш я намери в никоя дефиниция. Нито във фактите. Напиши на нова страница само един ред. Никакви дефиниции, никакви обяснения! Един ред само: Обичам Те, Господи!“

Достоевски беше един от любимите му мислители и писатели. Наричаше го велик пророк. Считаше за едно от най-великите му пророчества крилатото: „Красотата ще спаси света!“. Защо? Защото красотата храни и повдига човешката душа. Тя е „небесният хляб“, от който човек оживява. Гледахме в градинката едно чудно лале, обсирано с дъждовни капки. Живо съвършенство. Изящество.

„Красотата ще спаси света! Това не са прости думи. Това е дълбока истина, сила има в нея. Като се радваш на красотата, ти се свър-

зваш с Онзи, Който я е създавал, Който се изявява чрез нея. Значи ти ще общуваш с Доброто и Красивото – това ще бъде твоят живот. Човек трябва да има жива връзка с онова, което е красиво, с онова, което е добро – т.е. онова, което носи Живот. И това е живот вечен...“

„Някой пее, някой свири, някой рисува – изкуство; някой посажда едно цветенце – и това е изкуство. Да създадеш едно красиво кътче – и това е изкуство, то е творчество. Красотата предполага винаги творчество, едно духовно присъствие. Красотата е изявление на Духа.“

„Доколкото в човека е развито чувството за красота, дотолкова той има култура. Чувството за красота е вложено в душата, но върху него трябва да се работи, да се развива то, да расте. Човек трябва да обича красотата и да я дири. Баща ми имаше горе, на Узана, едни любими места сред скалите, където напролет цъфтяха кокичетата. Години наред, откакто го помня, всяка пролет – той знаеше точно кога – се вдишаше и пеш се качваше горе, в Балкана – само за да види кокичетата. Това беше поклонение на красотата. Обичаше ги просто. Няма по-хубаво от това да обичаш! Обичаш – значи Бог те е посетил. Благодарим! Самата красота е изявление на обичта.“

„Ще имаш почит и уважение към красотата, където и да я срещнеш – и вън, и вътре в човека. Всяко цвете, и най-малкото, има присъствие, създава атмосфера. То служи! Служи на красотата – значи служи на Духа. Ще уважаваш тревата, както уважаваш папата.“

„Където е красотата – там Бог присъства. Можеш ли да не се спреш да й се порадуваш, да благодариш? Можеш ли да отминеш? Запомни! Има само един истински грях – да отминеш с безразличие красотата.“

Мария Кусова

Неиздаваната дипломна работа

Есето на Петър Дънов за германските племена

През учебната 1892/1893 година Петър Дънов следва курс по практическа теология, воден от Лутер Таунсънд (1838-1922), професор в теологическия факултет в Бостън от 1867 г. В края на този курс той трябва да напише есе, което завършва на 15 април 1893 г. Есето, посветено на оригиналната тема върху миграцията на германските племена и християнизиранието им е с ограничен обем 48 страници и не съдържа библиографска справка или показалец. Текстът е ръкописен - нещо обичайно за онова време, с много четлив и обработен почерк. ...Професор Таунсънд вероятно е бил доволен, когато студентът в работата си интерпретира по интелигентен начин няколко избрани от него източници...

В есето си той е представил най-съществените моменти от историята на миграцията на германските народи и е завършил, подчертавайки специалната роля на готския епископ Вулфила за християнизиранието им.

В своя превод на Библията той въвежда ново лично местоимение за Аз - ik, докато в старогермански то е еко. Двете букви са съкращение на Исус Христос (Iesus Krist). Впоследствие от тях произлизат немското ich, холандското ik и английското i.

В своето изследване на историята Петър Дънов открива фигурата на готския проповедник Вулфила. Вулфила създава нови думи в готския език и нова азбука, за да преведе Евангелията, с което вдъхновява германските племена да намерят пътя към Христос.

Части от предговора на Хари Салман, д.ф.н

Вулфила

Вулфила (311-383 г.) е от готските племена, които се заселват по Северното Черноморие около 3. век. Под напора на хунските орди на Атила остготите се заселват в Панония (дн. Унгария), а вестготите (или западните готи, наричани още висиготи) заживяват по поречието на река Дунав в Малка Скития (дн. Добруджа) и Долна Мизия (гр. Девня).

Вулфила се ражда около 311 г. Баща му е от готски произход, а майка му е пленена гръцка християнка от Кападокия. Вулфила израства в Константинопол, където получава духовно образование. Там се сближава с готския епископ Теофил и става негов приемник през 341 г., когато е ръкоположен в духовен сан от арианския епископ Евсевий Никомедийски.

Вулфила превежда през IV век в близост до древния Никополис ад Ис-

трум (край дн. с. Никюп, Великотърновско) голяма част от Светото писание на готски език.

Създава готска азбука, базирана на 27 гръцки и 6 латински букви, както и два готически рунически знака, и превод на Библията на (вест)готски диалект, които съдържат цялата Библия с изключение на Книгите на царете (заради военната натура на готите).

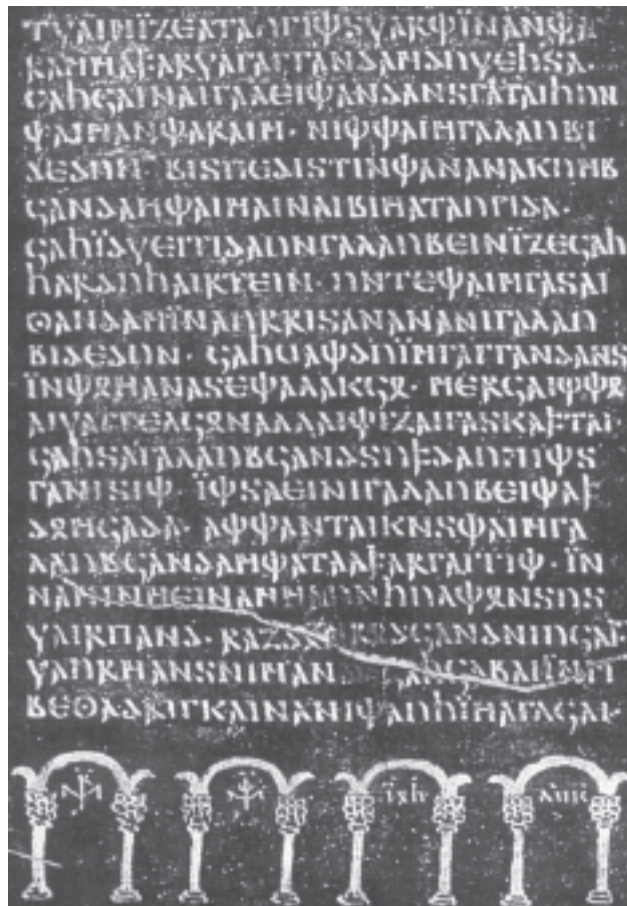
Вулфила е почитан както в католическия свят като един от първите християнски просветители на Европа, така и в протестантския - като представител на арианството, което в раннохристиянския период проповядва опростеност на ритуала, подчертана скромност на духовниците и други, възприети столетия по-късно от Реформацията, постулати. "Екуменическият лексикон на светиите" дори отбелязва днес евангелско-

лотерански възпоменателен ден за Вулфила - 26 август.

Знаем, че вестготите, след като в по-голямата си част напускат днешната ни територия, в V век се разселват в днешните Италия, Испания, Франция, в Централна и отчасти дори в Северна Европа. Там дават своя основополагащ принос при постепенното формиране и развитие на съответните народности. Те са известни още като "визиготи" или "мъдрите готи", а историята рядко дава подобни определения даром. Фактът, че именно у нас е създадена тяхната азбука, станала впоследствие една от определящите западноевропейски писмености, е известен само на тесен кръг специалисти на Запад.

Печатът на Вулфила

Най-добре запазеният готски превод е Codex Argenteus (Сребърен кодекс) от 5-6 век. Историята на световноизвестната готска Библия е надхвърлила вече хилядолетие и половина. Най-старият запазен до днес препис на създадения в Никополис ад Иструм на днешна българска територия оригинал е направен около сто години по-късно в Равена по заповед на император Теодорих. Написан е със сребърни букви на пурпурен пергамент, а началните думи на всеки нов параграф са със златни букви. Първоначално се е състоял от 336 листа с размер 20 на 25 см, съдържащи четирите Евангелия, от които са запазени само 188 (последният лист е открит през 1970 г.). Фрагментите, запазени до днес, са преминали през манастира „Верден“, Прага и Холандия и се съхраняват и до днес в Университетската библиотека "Каролина Редивива" в старопрестолния град Упсала, Швеция.

Петър Дънов и Вулфила

РОСЕН МИЛЕВ е историк и теоретик на медиите и комуникациите, завършил Хумболтовия университет в Берлин (1985 г.), д-р на философските науки на Залцбургския университет, редовен член на Нюйоркската академия на науките.

От 2002 г. - инициатор и ръководител на Готския проект на БМА.

ЗА ДИПЛОМНАТА РАБОТА

Петър Дънов е първият българин, който изследва научния въпрос за миграцията и покръстването на германските племена. Той е и първият българин, писал за епископ Вулфила и него-

вото мисионерство. Преди него единствено Гаврил Кръстевич, генерал-губернатор на Източна Румелия, проучва готите, но от друг ракурс - като историческо присъствие по земите на траките, като поглед към готите като част от различните етноси, образували по-късно българския народ.

Във времето на следването на младия Дънов стандартът на писане на дипломни работи е не повече от 20 ръкописни страници за европейските и американските университети. Изискването е в най-кратък обем да се представи най-същественото, есенцията. /Краткостта е сестра на таланта/, казва една поговорка, а трудът на Петър Дънов притежава и достатъчна обхватност и дълбочина.

Той спазва пропорцията на историческото изследване - научният подход съответства на реалните факти. Работата му е 48 ръкописни страници. В есето на

миграцията на германските племена са посветени 39 страници и 7 на тяхното покръстване, което буди въпрос, но миграцията е продължила много повече години, много по-разнородна е като време-пространствени измерения, а християнизиранието е процес, който се извършва в кратки срокове и той е спазил тези пропорции в своята работа.

ПЕТЪР ДЪНОВ И ВУЛФИЛА

Петър Дънов не случайно се обръща към Вулфила - християнски мисионер, който е създавал готската християнска азбука, превел е Библията на готски, и е проповядвал не само на готите, но и на всички етноси, живеещи тогава по днешните български земи, на готски, латински и гръцки.. В образа на Вулфила сякаш има нещо близко до неговата интелектуална и душевна нагласа, до неговия светоглед. Вулфила е продължител на старохристиянската традиция

и делото му е в голяма степен израз на стремението за връщане към изворите и чистотата на вярата от времената на апостолите. Този стремеж към изначалната, чистата християнска духовност, е общ и при двамата, независимо че живеят в различни епохи. Другият паралел между двамата е голямото и като обем, и като духовна стойност творческо дело. Вулфила превежда Библията, създава азбука, създава книжовна школа - творчески порив, който можем като устрем да познаем в живота и делото на Петър Дънов. Третият аспект е универсалният, космополитният поглед към света, характерен за посветените хора.

ПРЕДСТОИ

На 23-25 ноември 2007 год. „Балканмедия“ и център „Вулфила“ съвместно с Националния археологически музей и с посолството на Кралство Швеция в България организират научно-практичен форум. Тогава Шве-

ция ще подари на България факсимиле на Кодекс Аргентеус - Сребърната Библия. Това е най-старият запазен препис на Библията на Вулфила от началото на V век, направен в Равена, Италия, съхраняващ в сградата на Университетската библиотека в град Упсала, Швеция. То ще бъде изложено в Националния археологически музей. По този повод музеят организира първата по рода си изложба на готски находки, открити по българските земи. Ще се проведе и международна научна конференция на тема / Готската писмена култура и транскulturността в античния свят/. На нея ще присъстват освен учени от България и най-известните специалисти по готските изследвания от Швеция, Италия, Испания и Египет. Поканен е и г-н Андрей Грива, който ще изнесе доклад на тема / Петър Дънов //---/ предтеча на изследванията за германите в българската наука/.

Росен Милев

С Божията помощ

Търновски дневник

През септември 2006 година търновската братска група получи с решение за реституция 3,1 дка в района на с. Ресен, на няколко километра от Велико Търново, и 3,7 дка непосредствено до края на града, в квартал Картала. В тази местност от 1989 г. братската група посреща изгравите и играе Паневритмия. На 5 декември 2006 г. бяха забити колчетата на терена. С много идеи и с готовност за работа обмисляхме планове за прореждане на гората и чистене на малките постройки, използвани преди за военни цели. В края на Втората световна война точно тази земя е била убежище на немски войници. Те са копали окопи, които стоят и до днес.

Нашето кътче земя предлага прекрасна панорама, близо е до гората, Слънцето изгрява от близкия хълм и сякаш само крачка те дели от тази светлина, вливаща живот. С нетърпение групата започна отнач-

а редки, а с пролетта – редовни бригади за активното облагородяване на терена: чистене от храсти, събиране на камъни, сажане на цветя, на подправки, събиране на

много боклуци из района. От V категория земя, тип *изоставена нива и гора*, както се води по документи, за няколко месеца то се превърна в мечтан уютен кът. Оформи сме алеи с камъчета. За-

сяхме градинки. След кратък курс по ашладисване облагородихме десетки от наличните горски дървета в различни плодни насаждения. След като разбрахме,

че сърничките и козите са наши чести посетители, положихме грижи всяко дръвче да бъде предпазено със специална мрежа.

В параметрите на

за братски срещи. Редовно през пролетта и лятото, след изгрев и Паневритмия, започваше усилена работа. Горещата вода и леката закуска бяха весели мигове,

врата и прозорци на най-голямата сграда. Ремонтирахме покрива – поставихме изолация и улуци, а през юли и август шпакловка, боядисване на стените, слагане на

бри започнахме оформянето на площадка, на която да играем Паневритмия. Теренът беше с наклон и бяха необходими няколко тона „хубава“ пръст, за да се изравни, да е удобна и красива. Извърши се професионално затревяване. През същия месец в подновената сграда започна четенето на неделни беседи от 10 часа. Предвиждат се камерни срещи, лектории, кръжоци по изкуства и други.

Ще се радваме, ако наши съмишленици ни подкрепят с идеи, планове, труд, средства, за да довършим започнатото. Нека заедно да благодарим на Бог и молитвено да благословим всички братски групи, като им пожелаем щастието, което ние преживяхме през тази година: сами да изграждаме мечтите си според идеите на Учителя и да имаме свой идеен и духовен кът в този материален свят.

Снежана Димитрова

нашата земя се оказа няколко готови постройки – малка, без прозорци, удобна за склад, и по-голяма, която решихме да преустроим в място

след които кипяха труд и оживени разговори за стопанисването на имота сред още нерегулирания район. През юни тази година поставихме

когато за първи път бяха празнувани първите съборни дни – 19-21 август тази година от онези, които не бяха отишли на Рила.

През месец октом-

ПРЕДИ

СЕГА

Снимки: Теодора Мечкарова

Още за юбилея в Бургас

Концерт на Ина Дойнова и Росица Чиликова

В дните от 5 до 7 октомври 2007 г. продължиха проявите, посветени на 100-годишнината от основаването на бургаска общност в Бургас.

На 5 октомври в залата на библиотека П. К. Яворов в центъра на града бе открита фотоизложба под надслов *Езикът на Любовта* с автор Елена Кацарска. Майсторските творби – кадри от Рила, предимно от района на Седемте езера, показваха пленителни панорами, красиви изгреви и бели Паневритмии. Фоайето се оказа малко за всички гости. Прозвуча приветствие-

те от Айтос в Братската градина се проведе среща, посветена на юбилея. Пристигнаха братя и сестри от цялата страна. Първият ден започна с общ наряд, беседа от Учителя, гимнастически упражнения и закуска. Изслушахме лекцията на Константин Златев *Съвършенството*. В нея авторът, черпейки аргументи от богатото слово на Учителя, доказва, че съвършенството може да се търси чрез духовно развитие, с помощта на стремежа към осъзнаване и прилагане в живота на Божествена-та Любов.

На 6 и 7 октомври със съдействието и гостоприемството на приятели-

те от Айтос в Братската градина се проведе среща, посветена на юбилея. Пристигнаха братя и сестри от цялата страна. Първият ден започна с общ наряд, беседа от Учителя, гимнастически упражнения и закуска.

Изслушахме лекцията на Константин Златев *Съвършенството*. В нея авторът, черпейки аргументи от богатото слово на Учителя, доказва, че съвършенството може да се търси чрез духовно развитие, с помощта на стремежа към осъзнаване и прилагане в живота на Божествена-та Любов.

Следващата тема *Основни действащи лица в космичния театър*, игран на Бургаска сцена, чухме кратки биографии на някои от първите ученици на Учителя – Пеню Киров, Тодор Стоименов, Величка Стойчева, Боян Боев, Александра Сотирова, Минчо Сотиров, Жени Патева, Георги Куртев. Всички те са имали привилегията и отговорността да създават основите на Бургаското братство и да оставят за нас своя достоен

пример. Опазването и изучаването на тяхното наследство би ни помогнало по-добре да осъзнаем истинското и непреходното – това, което винаги остава с нас и никой никога не може да ни отнеме. В следобедните часове работата ни продължи с лекцията на Димитър Калев *Синархическата верига - нова реформация на православие*. Като отпразна точка за изграждане на темата са използвани документите, публикувани в наскоро излязлата книга на Братското издателство *Веригата на Божествената Любов*. Чрез ред исторически факти лекторът изведе основната си теза за паралел между западноевропейската реформация и Учението на Учителя. Последва оживена дискусия върху изложената тема. Вечерта завърши с концерт.

С помощта на видеопроектор Людмила Димитрова представи своето задълбочено научно изследване *Непознати страници от историята на Братството*. Темата е резултат на

неколкомесечна упорита работа. Възникналият въпроси са изисквали много часове на проверки по архиви и институции в Бургас, Сливен, Ямбол и Айтос. (Тази задача е изпълнена съвместно с Величка Драганова.) Така видяхме интересни данни и снимки, свързани с Николай Велчев и Тодор Стоименов. Видяхме новооткрития смъртен акт на Пеню Киров, първото издание на *Хио Мели Месаил* – 1900 г., от което е видно, че текстът на песента *Любовта е изворе* от Учителя, а също така неизвестно досега първо печатно издание на *Призвание към народа ми*. Всичко това събуди жив инте-

рес в присъстващите братя и сестри. Предизвика въпроси и разисквания и представлява основа за бъдещи изследвания. Бяха прочетени избрани писма от Учителя до Пеню Киров и от Пеню Киров до Учителя. Публикуването на част от тези материали предстои. Срещата завърши с поздрав от Андрей Грива към лекторите и участниците. Той запозна присъстващите с основните актуални новини от живота на Братството.

Срещата премина в дух на приятелство, сякаш закривана от всички работили и градили за Братството през последните 100 години.

Ангел Запрянов

Духът на празника

БЯЛОТО БРАТСТВО В ПЛЕВЕН ОТПРАЗНУВА 80 ГОДИНИ ОТ СЪЗДАВАНЕТО СИ

След като Бургаското братство отбеляза своя 100-годишен юбилей, дойде ред на Плевен да празнува 80 години от началото на организирания братски живот. На 21 октомври в 12.00 ч. галерия *Лири* във Военния клуб събра местни последователи на Учението, граждани и гости от Троян, Ловеч, Свищов, Велико Търново, Габрово, Пловдив, Видин, София. Началото на празника постави брат Митко Ненков от Свищов. Той поднесе интересни факти за пренасянето на искрата на Учението от Свищов в Плевен от брат Анчо Анчев. Изложението беше продължено от Тодорка Костадинова, която също сподели информация за братския живот в града. Тя ревностно и задълбочено проучва нишката на Учението във времето. През последните 2 години изведнъж започват да излизат „на светло“ много факти, говорещи за хода на събитията в Плевен. От една снимка става ясно, че няколко сестри и братя са се събирали в къща до училище *Иван Вазов* в центъра на града. Само минути след като сестра

Тодорка спомена, че за няколко години има прекъсване на нишката на Учението в Плевен, сестра Йоана Стратева раз-

ла, че тия думи могат да бъдат написани само от гений и че отговарят изцяло на всички духовни търсения през живота й.

каза история от времето, когато е била разпределена като учителка по цигулка в Плевенското музикално училище. Въпреки опасността за себе си, тя четяла много беседи от Учителя. Държала ги в куфар под леглото си. Един ден нейна позната, преподавателка по виолончело в същото училище, проявила интерес към книжка с беседи, която сестрата неволно извадила на показ. Йоана не могла да откаже на настоятелната молба и дала книжката. На следващия ден с огромна възторг виолончелистката сподели-

Окрилена от срещата с истинното слово, тя станала последователка на Учението и впоследствие се присъединила към братската група във Видин. Историята, разказана от сестра Йоана, доказва, че в Плевен духовната работа не е прекъсвала до днес.

Да споменем и следния факт от историята на местната група: по времето на Учителя на един от съборите във Велико-

Търново присъствали само четирима души от Плевен. Това направило впечатление на една сестра и тя попитала защо от този град има толкова малко хора. Тогава Учителя й отговорил, че сега са само четирима, но в бъдеще ще станат 400.

В галерия *Лири* дойде редът и на емоционалната и чакана с нетърпение част – изпълненията на музикантите. Дуетът Радослав Николов – блокфлейта, и Божидар Симов – китара, изпълни откъси от Паневритмията и песни от Учителя. Неповторимо настроение завладя

ройната публика отначало тихо, а после все по-уверено започна да припява на музикантите. Приятна изненада за надстоите слушатели беше концертната обработка на музика от Учителя, направена от Георги Стратев. Произведението покори публиката със своя драматизъм и завладяващи чувства. Оказа се, че творбата все още не е записана на диск и е направена по повод предстоящия концерт в зала *България* на 11 ноември тази година.

Програмата продължи с лекция на тема *Панев-*

Лекторката от Националната спортна академия сестра Людмила Червенкова представи резултати от научни изследвания, които доказват уникалното въздействие на Паневритмията върху човека на физическо, мисловно и емоционално ниво.

За обяд домакините бяха подредили трапеза. След като осветиха с обща молитва храната, всички хапнаха с охота от вкусните вегетариански ястия. Трима рожденици – Йоана Стратева, Галя Герасимова и Андрей Грива, поканиха всички да се почерпят с торта за тяхно здраве.

Пълноценното общуване между братята и сестрите зареди всички с добро настроение. Гостите разказваха интересни опитности от ежедневието си и от своето минало. Домакините също споделиха свои мисли, задаваха интересни въпроси и рецитираха авторски стихове.

С обещание за скорошна среща на концерта в зала *България* братята и сестрите се разделиха с повече светлина в душите и удовлетворени от прекараното време заедно.

Даниела ДОЧЕВА

залата и растеше все повече, докато свиреха цигуларката Йоана Стратева и пианистката Радостина Няголова, а многооб-

ритмията - съвременно средство за усъвършенстване и подобряване на психофизическото здраве и качество на живот.

Георги Томалевски е роден в гр. Крушево, Битолско, на 16 септември 1897 г. в семейството на родолюбиви българи, взели участие в Илинденското въстание (1903 г.). След потушаването на въстанието семейството му се пренася в София. През 1923 г. Георги Томалевски става активист на крушевското братство на младежката организация на ВМРО. През 1925 г. завършва физика и астрономия в Софийския университет „Климент Охридски“.

Освен в сферата на точните науки интересите на Георги Томалевски се простират и в многостранния свят на литературата. Той оставя на читателите множество белетристични творби. В жанровото разнообразие на творчеството му водещо място заема есетата, които самият той определя като научни с литературен вкус.

През 1927 г. е отпечатана първата му студия-есе

Георги Томалевски

„Душата на Македония“. Преиздадена е през 1941 г. и наградена от Просветния съюз за Най-хубава литературна творба на 1941 г.

Следват „Псалми за Живия Бог“, „Човек, природа и Бог“, „Сигнали“, „Всекидневните чудеса“, „Слънце след буря“, „През зени-

цата на есето“ и др. Радетел е на идеята за изграждането на Общество на българските писатели есисти. Природата е в центъра на неговото творчество, но задълбочено и философско е и вглеждането му в човека, в неговия душевен мир и духовно израстване.

През 1922 г. се запознава с Учителя, приема неговото учение и се приобщава към Бялото Братство. Особен интерес във връзка с това представляват все още непубликуваните му романи „Един съвременен Одисей“, „Един от учениците“, Богомил Еремиев, Русенската комуна, Ачларската комуна и няколко сборника с есета. Той е един от основателите на списание „Житно зърно“ през 1924 г.

Заминава си от този свят през 1988 година.

Многостранна и богата е личността на писателя и публициста Георги Томалевски, която се откроява с безкомпромисна честност, духовна вгълбеност и винаги бликащ свеж хумор. Но над всичко това стои човекът с християнско милосърдие, който остави трайна диря в нашата духовна култура.

Р. Томалевска - дъщеря на Георги Томалевски

Основателят на плевенската група - Анчо Анев

Анчо Анев е роден в гр. Севлиево. Завършва Телеграфо-пощенското училище и е назначен като телеграфист, а по-късно става и началник на телеграфо-пощенската станция в Свищов. Тук през 1919 г. идва на работа като мирови съдия Стефан Тошев, един от ревностните и интелигентни последователи на духовния Учител Петър Дънов, с когото се запознава през 1906 г. в родното си Севлиево. Юрист по образование, Тошев заема различни длъжности, свързани с правото: съдебен следовател, съдия, окръжен прокурор в различни градове, и накрая 13 години работи като адвокат в Севлиево. От Учителя е определен пожизнено за ръководител на кръжoka в Севлиево. Първото семейство, с което се запознава и пред което говори за Учителя и Бялото братство, е на пощенските чиновници Анчо и Нешка Аневи.

През 1919 г. Стефан Тошев работи в Русе като председател на окръжния комитет при Дирекцията за стопански грижи и обществена предвидливост. Отивайки в София, той посещава Учителя. В спомениите си пише, че в разговора си с него „между другото му казах, че ще напусна тази си служба поради претовареност и ще поискам от Министерството на Правосъдието да ме назначи съдия. Казах на Учителя да ми посочи няколко града, където Братството няма кръжок, за да кажа в Министерството, че приемам назначения само в един от тези градове. Учителят се усмихна и добави: „От Горещко знаеш. Те знаят за твоето желание да бъдеш полезен на Делото Божие и ще се нареди да бъдеш назначен там дето трябва“.

Скоро бях назначен за мирови съдия в Свищов. Русенският кръжок ми устрои прощална вечеря. На вечерята се говориха много и различни неща за Божие дело. Стана сестра Софка Явашева и каза: „Сестри и братя, да пожелаем щото в Свищов, чрез словата на брат Тошев — тази тръба Божия, в скоро време да се образува кръжок. И нека всеки тайно се помоли за това“. Първото семейство в Свищов, пред което говорих за нашия Учител и за Обществото Бяло Братство, бяха пощенските служители Нешка и Анчо Аневи. Те ме запознаха със семейството на Йустина и Димитър Халачеви — зъболекари в Свищов. Йустина Халачева впоследствие става личен зъболекар на Учителя.

След преместването на Стефан Тошев ръководител на свищовския кръжок става Анчо Анев. Скоро обаче той е прехвърлен на работа в телеграфо-пощенската станция на гр. Плевен с цялото си семейство.

Сестра Нешка Анева е била много фина, нежна жена, безкрайно предана

на Учението на Учителя. След смъртта на брат Анчо се премества да живее на Изгрева и посещава занятията на Общия окултен клас.

В кореспонденцията на Стефан Тошев са запазени някои писма на Анчо и Нешка Аневи, които дават представа за отношението на тези прекрасни хора към Учителя.

Анчо Анев: „Той за мен остава образец на чистота и святост — на безкоризнено служене пред олтаря на вечната Правда и Истина“.

Нешка Анева: „А Учителя! С този Учител! Боже, Боже, Велики Боже, колко много съм благодарна. Всичко добро, всичко благородно, всичко възвишено и божествено, към което се е стремил и за което е копняла душата ми — ето намерих го въплотено във великия, много милия, много обичан, скъп... Учител и в Бога на любовта. Нека е благословено името му, нему и само нему слава, чест, благодарение и поклонение сега и во веки!“.

В продължение на 7 години Анчо Анев подпомага групата, основана от него в Плевен, и поддържа връзка с приятелите от Свищов, както се вижда от писмото на д-р Йустина Халачева от 30 май 1927 г. до Стефан Тошев, в което тя му съобщава за посещенията на Анчо Анев в Свищовския братски кръжок: „Неотдавна брат Анчо беше дошъл от Плевен, постой само два дена, но каква радост ни достави. Наистина той ни бе скъп гост! Добре сме в Свищов. Всяка заран се срещаме на Изгрева. За туй преизобилие, което ни дава Господ, много нещо не иска от нас — да изпълним Неговата воля.“

В свое писмо от Плевен до Стефан Тошев Анчо Анев отправя пожелания за Генчо Стоянов от кръжoka в Свищов: „Да дойде Чистотата, последвана от Любов, Мъдрост и /Генчо да/ бъде истински служител на Божията Виделина, облечен в мантия живот на Божията Мъдрост, Правда, Мир и Любов, какъвто е днес уважаваният и високо почитан от нас Учителя“.

В друго писмо Анчо Анев пише от Плевен до Славка Халачева в Свищов: „Любезна сестра Славке, искам да дам израз на онова възлание, сгрято от топлината на твоето писмо. Изниква и чувство на велика благодарност към Създателя на душите ни. И колко мило е да любиш Този, който ти е дал живот и дихание, да познаеш, че в Него е силата, държавата и властта, която милва помилваните и наказва горделивите, струптивите, самонадеяните. Колко е сладко да се почувствува, че обичаш и си в неразривна връзка с тая и оная душа! Това свише благоволение е атрибут на Великия Господ на нашите души“.

Д-р Благовест Тошев

Законите на вечността

1. Закон: Никой човек не може и не бива да се произнася за погрешките на хората, докато не познава истината.

Пояснение: Какво значи това? Коя е истината? Какво е истината? Най-често хората не могат да направят разлика между истина и факт. Да докажеш достоверността на един факт, е едно, а да кажеш истината, е съвсем друго. Нашите наблюдения върху протичащия край нас живот са повърхностни. Най-често те са явления, на които не знаем причините. Зад явленията са скрити причините, които от духовно гледище са дори по-реални от самите явления. Ако не беше така, причините не биха предизвикали явленията.

Понятието *истина* е много по-дълбока духовна категория. На въпроса „Що е истина?“, който Пилат зададе на Исуса, Исус не отговори. Той знаеше, че съзнанието на римлянина от Понтия не ще може да го разбере, тъй като Пилат познава само законите на своята държава. Той не беше освободен от тях, а Исус преди това беше казал: „Истината ще ви направи свободни“.

Ако анализираме този израз, ще дойдем ако не до същността, то поне до предверието на въпроса за истината. Истината се свързва със свободата. Свободен е онзи човек, който сам може да освобождава другите чрез своята мъдрост. Ако някой от вас каже някому един факт, който е достоверен, но това казване не освобождава от съзнанието на човека редица заблуди и илюзии, този факт още не е истината. Истината сме казали само тогава, когато нашите думи внесат светлина в съзнанието на тогава, на когото говорим, и той вече е напълно освободен от

всячки противоречия и от всяка тъмнина.

Истината познава този, който е проследил едно явление в причинния, умствения, астралния и физическия свят, и е вече наясно защо то се е случило по такъв начин.

Ако ние изречем думи, които помагат на човека да забрави всички свои тревоги, съмнения и омраза, ако го освободим от тровещите го съмнения и той заживее нов живот в светлина, и ако той познае Великото Творческо Начало, тогава сме казали истината. Ако само посочим грешката на нашите близки, а не сме в състояние да ги научим как да поправят тези грешки, ние не им казваме истината.

Ето защо Учителя е формулирал този първи закон така, че ние да бъдем внимателни, когато изричаме думи на осъждане спрямо нашите близки, тъй като не сме в състояние да надникнем в причината на дадена постъпка.

2. Закон: Неправилното деяние спрямо себе си е грешка. Но неправилното деяние спрямо Цялото е престъпление.

Пояснение: Човек, както е известно, притежава освен личен, но и обществен живот. Ако с някакво деяние някой човек внесе дисхармония в своя личен живот, това деяние ние го наричаме погрешка. Но всяко действие, което внася дисхармония в Цялото, ние го наричаме престъпление.

3. Закон: Страхливият няма любов.

Пояснение: Всяка смелост в живота на човека произтича от някаква любов. Само любещият е окрилен и той знае, че всяко нещо, направено за любовта, и всяка сторена за нея жертва е свята и угодна на Великия Творчески Дух на Небето.

4. Закон: Реалното е

това, което никога не се изменя и не се заличава.

Пояснение: В света на сенките говорим за реалност. Ние не знаем колко сме далече от реалността, ако още не сме научили различаването й. Държим в ръцете си вещи, които имат временна стойност, а ги наричаме реалност; а истинската реалност, която е в нас, отричаме.

Душите ни жадуват за безсмъртие. А ние го търсим сред смъртните изяви на веществото, което има кратко съществуване. Да бъдем реалисти, казват съвременните философи, без да се съобразяват, че реално е това, което никога не се изменя.

5. Закон: Щом нещо се отрича, то съществува.

Пояснение: Човек не може да отрече нищото. То не понася отрицание, щом като не съществува. Човек може да отрече самото това, което е. Нашето отрицание при това не променя нещата. То е само немошта ни да проникнем в света на онова, което отричаме.

6. Закон: Всеки носи последствията на своята свобода.

Пояснение: Разумното Начало е дало на човека свобода. Той може да избира своя път в лабиринта на живота. Никой никому не пречи не само да мисли по някакъв начин, но да извърши това, което е намислил. Но тъй като светът почива и се развива по законите на Твореца, човек, който подбира по свобода своя път, не е свободен от закона, който той или зачита, или нарушава. Зачитането на закона носи благоприятни последици, а нарушението му или неговото пренебрегване носи обратни резултати.

7. Закон: Материализмът няма да даде нищо на света. Когато една култу-

ра загуби своя идеализъм и стане напълно материалистична, тя е осъдена на смърт. Когато една религия загуби своя идеализъм и стане материалистична, тя е осъдена на смърт. Когато едно учение изгуби своя идеализъм и стане материалистично, то е осъдено на смърт.

Пояснение: Материализмът, който е създаден като антитеза на истинската наука в живота, човека и Вселената, и който улеснява духовно невежите да разбират живота, е същевременно бариера, която е поставена да бъде премината от напредващия и творчески дух на новата епоха. Тази бариера е поставена за упражнения, но бариерата никога не е била цел.

8. Закон: Всяка форма в науката и изкуството е потребна, за да се изрази чрез нея някакво съдържание, а всяко съдържание е необходимо, за да се изрази смисълът на самия живот.

Пояснение: Абстракционизмът може да има само частично влияние върху изкуството, за да внесе известен психологизъм и малка загадка за този, който го възприема. Пълният абстракционизъм, който съвсем е изгубил формата, е вече вън от изкуството.

9. Закон: В действията на човека не трябва да има замисъл и съображение, както и пресметливост, за да добие чрез тях нещо материално.

Пояснение: Хората най-често дават, защото знаят, че ще получат. Такава постъпка е елементарна и банална правда. Любовта пренебрегва тази правда и дава не само повече от това, което ще получи, но дава и без оглед на каквото и да е получаване. Това е законът на изобилието, наречен *Опуленс*.

Хиромантия

Ръката е лист от книгата на Великия живот, върху който постоянно се пише.

Всички хора могат да изучават хиромантията, френологията, физиогномията, но всички не могат да бъдат добри гадатели. Нужно е вътрешно виждане, вярно схващане на нещата. Истинският гадател никога не бърза в заключенията си. Ако види една линия на ръката, той не се произнася, докато не намери същата линия на лицето, на главата. Значи всяка линия трябва да се среща на три места. Няма ли я на трите места, не можете да кажете за човека нито добро, нито лошо. Като се е отклонил от правия път на живота, човек е изменил някои линии в себе си, поради което на главата си носи една добра черта, която в ръцете си е изопачил вече. Например срещате един човек с продълговато лице, с добре оформена глава, а с малка ръка и къси пръсти. Срещате друг някой с дълга ръка, дълги пръсти, добре сформирани, а главата не е много добре оформена, лицето — кръгло. Това несъответствие говори за отклоненията, през които човек е минал. В хиромантията има неща, които не могат да се разкрият, понеже вие сте крайно страхливи. Ако се изнесат известни черти, които вие не ги знаете, ще се уплашите. Та хиромантията е наука опасна. Затова се учат само елементарните неща.

Ако искате вие да изучавате хиромантията, у вас трябва да се развие наблюдателността и вашата чувствителност. Например вие не можете да бъдете френолог, ако не развиете много силно вашата чувствителност. Защото щом бутнете ръка, ще възприемете нещо. Не мислете, че хиромантистът само по линиите познава. Когато човек се упражнява, от всяка линия ще види да изтича светлина. Линиите на ръцете се

обуславят от центровете на главата. Широчината на дланта съответства на широчината на мозъка. Дължината на дланта съответства също на известни измерения в мозъка. По тая широчина на дланта можем да познаем този човек здрав ли е, или не, ще болежда ли, или не.

Хиромантистът е същевременно физиогномист и френолог. Той гледа ръката, лицето, формата на главата. Хиромантистът не познава ли главата и лицето, то неговите познания са повърхностни. Ако се интересувате за устройството на вашата ръка, първо трябва да знаете от каква материя е направена тя, после трябва да знаете от какви числа е съставена всяка клетка и в каква степен са повдигнати тия числа. Всяка клетка е живо същество, което гради своя живот по разумен начин.

Какво нещо е ръката? За онзи, който не се занимава с устройството на ръката, с формата ѝ и с нейните линии, тия неща не представлява. Обаче за онзи, който се занимава с науката за ръката, по-красив, по-добре устроен уд от нея няма. По красота и по изящество няма друг уд в човешкия организъм, подобен на ръката. Някой може да намира дефекти в устройството на ръката, но те се отнасят до деформирани ръце, до ръце, които са се отклонили от правилната форма на ръката, която Природата първоначално е създала. Красотата на един уд не се ди само в неговата свършена форма, но в приложението на този уд. Ръката представя историята на човечеството. Всичко, което отмина-

лите и сегашните култури са създали, е отбелязано на ръката. Като изучават формата на ръката и линиите по нея, съвременните хиромантици и досега още не могат да се произнесат кога е създадена линията на живота. Цяла епоха, цяла култура е взела участие в създаване линията на живота, но хиромантиците не знаят нищо по този въпрос. След това дойде нова култура,

ра, нова епоха, която създаде линията на сърцето. Най-после дойдоха нови хора, интелигентни, учени, които създадоха нова епоха, плод на която беше създаването на линията на ума. Значи три важни линии има на ръката: линията на живота, на сърцето и на ума. Докато Христос беше на Земята, Той внесе едно малко подобрение в съдбата, в щастието, или в т.нар. сатурнова линия. Мнозина запитват: "С какво се занимаваше на Земята Христос цели 33 години?". Той внесе корекция, подобрение в линията на съдбата. Тази линия минава през средата на ръката, по направление на средния пръст. Който иска да знае какво е направил Христос, като е живял на Земята,

нека погледне линията на съдбата си и да чете — там е написано всичко. У някои хора тази линия липсва. У други е добре начертана, а у трети едва сега Христос я пише. Голямо нещастие за човека е да няма тази линия. Такъв човек е изложен на големи мъчности и неприятности в живота. Той трябва да работи сам, без приятели, да преодолява условията на гъстата материя. Всичко това не говори добре за хората, които нямат тази линия. От изследванията, които съм правил върху ръката на българина, дойдох до заключение, че те трябва да работят много върху сатурновата линия, която е много къса. Другите три линии съществуват у българите, но са значително деформирани и те трябва да се изправят.

"Показа им ръцете Си." Какво е искал да каже Христос с показването на ръката Си? Той искал да покаже каква корекция е направил в трите линии, а главно в сатурновата линия. Как мислите, коя ръка е показал Христос — дясната или лявата? По този въпрос и досега има спор. Аз мисля, че Той е показал лявата ръка. Лявата ръка е царската ръка, а дясната служи, изпълнява, затова е по-развита. Мнозина казват: "Какво може да направи лявата ръка?". Много може да направи тя. Привидно дясната ръка върши много работа, но по-важна е лявата, която издава заповеди. Лявата ръка стимулира, а дясната — изпълнява. В живота важни са стимулите. Когато пипнете ръката на някой човек, вие засягате цял свят. Казвате: "Какво интересно има в ръка-

та?". Женска или мъжка ръка, все едно — ръка е това. Като се каже женска ръка, пред очите на учения човек се разкрива цял свят — възвишен Божествен свят, на който лявата ръка е изразителка. Този свят свързва човека с Любовта. Като се каже мъжка ръка, пред учения се разкрива друга страна на Божествения свят — светът на Мъдростта, чийто изразител е дясната ръка. Следователно, ако се докоснете до лявата ръка на човека, вие се свързвате с Любовта, от която соковете на Живота започват да текат и към вашето сърце. Ако се докоснете до дясната ръка на човека, вие се свързвате с Мъдростта, която внася нова светлина, нови идеали във вашия ум.

Като слезе на Земята, Христос беше свързан с онава велико, мощно Цяло, Коего писа върху човешката ръка. За нас е интересна не само човешката ръка, но и нейните пръсти. В това отношение всеки човек, всяко общество и всеки народ имат много още да работят. Голямо изкуство е човек да си извае красива ръка.

Сега аз засягам мимоходом хиромантията, която показва скритите условия в ръката. С частите на ръката се занимава не само хиромантията, но и астрологията. Хиромантията се занимава главно с физическата страна на ръката, а астрологията — с физиологическата. Значи хиромантията и астрологията разглеждат физическата и физиологическата страна на процесите, които работят в целия Космос!

Когато Христос показва ръката Си на Своите учени-

ци, Той имаше строго определена цел. Като им показва ръката Си, Той ги запита: "Можете ли да четете по линията на съдбата?". Какво нещо е съдбата? Съдбата е изразена чрез сатурновата линия. Тя представя Божията благодат, която иде отвън. От 2000 години насам се говори за тази благодат, за спасение чрез вярата. Съвременните християни не подозират нищо за тази линия. Те четат стихове след стихове, глави след глави, но никой от тях не се е заел да чете по ръката си, да види доколко е разбрал писаното. Разбирането на Писанието зависи от правилността на тази линия. У някои хора линията на съдбата е добре очертана на ръката, а у някои е скрита, дълбоко заровена в земята, като някое семе, покрито отгоре с дебел пласт тор.

Във всеки живот има неща, които са определени да станат, но са неизменяеми, а има и неща, които са определени, но може и да не станат. Те зависят от нас, ние можем да ги изменим. Има например такива хиромантични знаци по ръцете, които ние можем да изменим. Ако линията на живота на едната ръка на някого е скъсана, а на другата е цяла, значи, че около 40-50 годишната си възраст той ще умре. Ако реши да живее един хармоничен живот и вземе мерки за това, тогава ще може да измени тази скъсана линия на ръката си и ще може да продължи живота си до 60 години. Следователно има неща, които могат да се избегнат. Значи сегашната карма, която имате, може да я измените, да я преодолеете, да я смекчите. Мога да ви кажа, че 9/10 от мъчнотите, които имате, можете да се справите с тях, остават само 1/10, с които мъчно може да се справите.

Учителя
(Следва продължение)

Как да трансформираме хороскопа с мисълта си

С нашето съзнание, мисли, чувства и постъпки ние пресътворяваме астрологичната си карта ежедневно. Изграждайки характера си, правейки усилия да работим над себе си, да овладяваме недостатъците и да проявяваме способностите си, ние подобряваме нашия хороскоп, коев една по-добра съдба и реализация. Всичко е в нашите ръце, стига да знаем това и да можем да го изпълняваме.

В Природата и Вселената съществува един универсален закон, наречен от някои *закон за привличане*. Той е свързан с нашия вътрешен живот, нашите мисли и чувства. Казано просто — каквото мислим, това се случва, за каквото мислим, такива ставаме. Ние привличаме с нашите мисли специфични сили, които материализират мисълта и я превръщат в наша външна реалност. Затова древните мъдrecи и велики Учители са казвали, че външният свят и условията са следствие от вътрешния ни духовен живот.

Този универсален закон, съчетан с астрологичните познания, може да даде един лесен и приятен метод за личностна трансформация, за промяна на живота ни към по-добро във всяко едно направление.

Знаем, че всеки един зодиакален знак има положителни и отрицателни характеристики, добри качества и недостатъци. Ние всички, за да бъдем щастливи, успешни и усмихнати, се стремим да преодолеем недостатъците и да развием и проявим добрите страни на знака. Това разбира се променя нашата съдба, жизнена реализация и ниво на проявление.

Според закона на привличането, ние трябва да мислим за това, което искаме, за хубавото и доброто. Защото с мисълта си, която е могъща сила във Вселената, именно това ще привлечем. Ако искаме да имаме здраве, ние трябва да мислим за здравето, а не да се опасяваме, че можем да се разболеем от различни болести. Ако искаме здраве, хубаво и щастливо семейство, именно този идеал трябва да е в нашите глави и сърца, да работи в нашето въображение. И напротив, не бива да мислим за това, което не искаме, защото, въпреки че не го желаем, ние го привличаме отново с мисълта си и то става реалност. Ако си казваме, че не искаме да имаме този кредит за жилище, ние държим в главата си мисълта за кредита и непрекъснатите заеми и дългове стават наша реалност.

Вместо това ние трябва да си мислим какъв дом искаме, да си го представяме, да се чувстваме добре в него и именно това ще ни подари Вселената. Казвайки „не“ на войната, ние предизвикваме войната. Вместо това трябва да кажем „да“ на мира, да мислим за мира.

Същото важи и за трансформацията на нашия хороскоп, респективно на нашата личност. Всеки от нас има трудни и напрегнати позиции и аспекти в картата, всички ние проявяваме недостатъците на различните зодии. Това, което трябва да направим, за да ги преодолеем лесно, е да мислим за положителните им еквиваленти, за качества, които ни дават знания, планетите и аспекти.

Например, ако имаме в рождената карта Венера в квадрат със Сатурн, това традиционно е една трудна позиция, един напрегнат аспект. Но вместо да мислим, че можем да имаме трудности и страдания в любовта, забавяне в брака, е хубаво да си представяме, че ще имаме един много устойчив, продължителен и стабилен брак, че обичаме реда, че сме свързани към нашите баба и дядо. По този начин ние трансформираме енергиите на квадрата Венера —

Сатурн в положителни и с мисълта си ги привличаме. Така те стават реалност, а ние — творци на собствения си живот. И именно затова много езотерици и окултисти казват, че злото е градивен материал за доброто. Но тук отново идва важният момент: не бива да мислим „не искам страдания в любовта“, защото по този начин ги привличаме, а вместо това трябва да мислим за устойчивата и стабилна любов, която ще имаме и която ни е заложена в картата.

По същия начин, когато видим, че проявяваме недостатъците на някои зодиакални знаци, ние веднага трябва да си представим как притежаваме и проявяваме само положителните им характеристики. Така, с помощта на нашите мисли и съзнание, ние можем да си изградим един съвсем нов и различен живот, реалност, за каквато не сме си и мечтали.

Например, ако искаме да намерим и изживеем нашата истинска любов, ако искаме един хармоничен и щастлив брак, ние трябва да мислим за положителните характеристики на знаците Лъв и Везни, на знаците, които управляват 5-и и 7-и дом от хороскопа ни, и ако попадне някоя планета в тези домове — върху нейните поло-

жителни характеристики. Да видим къде се намират Управителите на тези знаци, в кой знак и дом са, какви аспекти сключват. И за всяка от позициите ние да си представяме положителното й значение, да помечтаем и да дадем ход на въображението си.

Така нашата воля ще е в синхрон с волята на Природата, която знае най-добре къде е нашето място и щастие и го е написала в хороскопа ни. Или, както се казва в молитвите и свещените текстове — да бъде Волята Божия. Може би именно затова Учителя е казал да не мислим за недостатъците на другите и на себе си и да не ги критикуваме, защото така ние свързваме с отрицателните астрологични влияния, мислим за тях и те стават наша реалност. Той ни учи, че човек трябва да държи в мисълта си само положителните качества на хората, както и своите собствени, и така, освен че хората ще се държат добре към нас (свързваме се с положителните им планетни влияния), тези качества ще станат и наша реалност.

Например вместо да се тревожим и притесняваме непрекъснато, ние можем да трансформираме тези отрицателни качества на Девата, като си мислим, че сме аналитични, практични и трезво

разсъждаващи. Така ние лесно ще се справяме с материалния свят и няма за какво да се тревожим. И това ще стане наша реалност — лесно и практично справяне с ежедневния бит, а не низ от тревоги и безкрайни задължения.

Ако имаме силни Везни, вместо да мислим, че сме нерешителни, колебливи и плахи и да търсим оправдание за постъпките си с това, ние трябва да си се представяме като хармонични и уравновесени хора, справедливи и безпристрастни, общителни и дружелюбни, изискани и артистични. Така с мисълта си ние ще проявим енергията именно по този начин и това ще бъде нашата реалност, ние ще сме такива.

При Телец вместо да си мислите, че твърде често сте много мудни и бавни, твърдоглави или прекалено сладострастни, търсещи сигурност и стабилност на всяка цена, си се представяте като спокойни и търпеливи хора, артистични и изпълнени с любов, богати и финансово осигурени.

Изглежда лесно и приятно, нали?

Така ние можем да се преобразим в един свършено нов човек, с нова съдба и неподозирани хоризонти за развитие и реализация.

Радислав Кондаков

Белият гълъб

Като студенти живеехме обикновено или в сутерените, или по таваните. Разбира се, предпочитаме таваните - поне бяха сухи, нямаше влага.

Тази година имаме късмет - държахме малка таванска стаичка. Наистина, изкачвахме пет етажа по тясна задна стълбичка, след това прекосявахме целия тъмен таван, докато дойдем до нашата стаичка.

Срещу нас, на същата височина, имаше подобен на нашия капандур. Там живееше семейство гълъби - баща, майка и две подрастващи гълъбчета, които вече летяха. Човек можеше да се поучи от тях на внимание и обхода.

От време на време една милостива ръка отваряше малкото прозорче на сандъка и сипваше

храна. Семейството беше винаги нахранено. Но веднъж милостивата ръка забравила да затвори вратичката и на покрива изскочи сивият махленски котарак. Той застана срещу отвора и с жадни очи избираше жертвата си. Тогава пред него застана големият бял гълъб - бащата.

Той се хвърли върху него и котаракът го сграбчи, но понеже беше на самия край на корнизата, и двамата полетяха надолу. Докато котаракът правеше своите сложни фигури, изтърва гълъба и той излетя, а котаракът тупна на долния балкон - това го спаси.

След малко бащата се

върна при своите. Той беше толкова развълнуван, че целият се тресеше, гукаше и разправяше преживяванията си. Всички от семейството вземаха участие - изразяваха тревогата и радостта си.

После по общ сговор гълъбите плеснаха с крилете си, литнаха и дълго се рееха в небето. Като правеха своите фигури и лупинги тъй само, за изкуството на полета, за радостта от живота и от това, че са невредими и заедно.

Пратих хабер на милостивата ръка за случилото се и тя вече не забравяше Вратичката отворена. Сега белите гълъби си живееше честито.

Да, зад малкия живот се чувства Големият живот. Любовта е пътят към него.

Борис Николов

Послание за България

Кажете на хората да бъдат силни и всеки ден да справят се сами, да търсят мислите свещени, които Бог благослови.

Да слушат вътрешния глас сами, да вършат Волята Небесна, че всичко във живота се реди, кат' нотите във музика чудесна.

Сами да търсят своя път сега, да се обединяват с мисъл една, Любов и блага дума да звучи край тях, когато те не са сами.

Да търсят брод във тъмнината днес, проблясващ порив във Душата, тогава Бог ще прати вест във сноп лъчи от светлината.

Народе български, стани!
Душата си ти събуди!
Защото в теб е ключът, разбери,
за новите ни земни дни!!!

Божият мир и Божието благословение да
залеят цялата Земя!

Братска група
Хасково

Тазгодишният есенен концерт с песни на Учителя в изпълнение на тенора Пантелей Пантелеев се състоя на 29.09. в камерна зала „България“. В богатата програма прозвучаха 16 песни и „Новото Битие“, които бяха записани за втория DVD диск на певица. Отделно ще бъде издаден диск само с музиката от концерта Водещата Ина Дойнова прочете стихове на Кирилка от Бургас. Музикалният съпровод на пиано бе на Радостина Няголова с аранжимент от Петър Ганев.

Софийска филхармония

ДУХОВНО ОБЩЕСТВО БЯЛО БРАТСТВО

представят

ПЕТЪР ДЪНОВ

Духовният учител на България

Когато Любовта Царюва Светът
не става; Когато Издръжката
справлява реда не се нарушава.
Когато Устимата гледа върхове
и зрече. маве, Ува. Мала маку.
19. I 1923.
София.

11.11-21.11.2007

Откриване 11.11.2007 Първи балкон 10 часа

Галерия „България“
Концертен комплекс „България“
ул. „Бенковски“ 1

РОТАРИ КЛУБ
СОФИЯ - СРЕДЕЦ

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
Набор и коректор: Християна ЙОРДАНОВА,
Коректор и редактор: Стела БОНЧЕВА
Предпечат: Евгени ИВАНОВ

За контакти: 066/854298, 0888228720;
5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11
e-mail: bratski_jivot@mail.bg
цена: 0,40 лв.

На 11 ноември (неделя)
зала „България“

ДУХОВНО
ОБЩЕСТВО БЯЛО
БРАТСТВО

ВИ КАНИ НА
ПРЕМИЕРА НА
КНИГАТА

Миграция и
християнизирание на
германските племена
от Петър Дънов

съвместно издание на
издателство „Бяло
Братство“ и
Университетско
издателство „Св.
Климент Охридски“

ФОТОИЗЛОЖБА

Петър Дънов
духовният учител
на България

10 часа - галерия,
първи балкон

КОНЦЕРТ
музика от Учителя
Петър Дънов

с участието на
симфоничен оркестър
и Национален
филхармоничен хор
„Светослав Обретенов“

Солисти:
Иоана Стратева
Ружка Чаракчиева
Магдалена Далчева
Диригент
Георги Стратев
Диригент на хора
Люба Пешева
11 часа
зала „България“

Вие казвате: „Какво ще стане с България?“ Аз ви питам какво ще стане с вас. Не знаете, че дяволът ви е взел всичката собственост, продал ви е дори кожата, а питате какво ще стане с България. България - това сте вие. Трябва да се молите да ви помогне Господ да изпъдите този неканен гост из вас, да запазите своята собственост, своя ум и своето сърце. Дяволът е виновник за тия страдания. Не трябва да му се сърдите. Аз го похвалявам само в едно нещо - че е много работлив, не се обезсърчава: ако го изпъдите из едната врата, влиза през друга; ако не сполучи по един начин, търси друг, трети, четвърти. Ето една отлична и насърчителна черта. И Господ казва: „Вземете пример от него.“ Той е учител на хората, учи ги и ще научи всинца - като ви лъже, лъже, най-сетне вие ще кажете: „Научихме твоите лъжи и вече не можеш ни излъга.“

Учителя

Непреривен е процесът на раждането. Всеки ден ученикът трябва да се ражда в един нов свят. Всеки ден той има ново познание за Любовта, ново познание за служенето на Бога. Веки ден трябва да има ново прозрение за неизследимите пътища на Бога. Всеки ден Духът посещава ученика и му говори по една нова дума. Тя носи чистота в неговото съзнание и съвършено го преобразява. Тя повдига мисълта му. Всеки ден чакай посещението на Бога!

Учителя